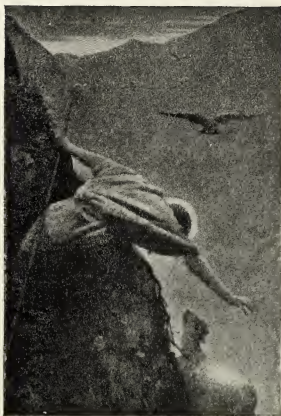

De Ster

Het verloren schaap

..... En gaat naar het verlorene totdat Hij het vinde.

Lukas 15 : 4.

(Zie blz. 232)

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

45e Jaargang — No. 15

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f0.50 per drie maanden, f1.— per half jaar en f2.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 - Den Haag

Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's verboden

A. D. JONGKEES, Redacteur

INHOUD

DE MENSCH VAN GODS GESLACHT.	door Oud. C. Iverson	227
INDRUKKEN VAN JOSEPH SMITH		231
VAN DE REDACTIE:		
HET VERLOREN SCHAAP		232
DE MOED DER OVERTUIGING		234
EEN LEGENDE ONDER DE TOLTEC-INDIANEN		235
DISTRICTS-CONFERENTIES		236
HET PROFETISCH EN HISTORISCH VERBAND TUSSCHEN		
NAPOLEON III EN „MORMONISME”		237
GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING.		238
DE KLEINE JOHANNES	door Frederik van Eeden	239

WIJ LEVEREN ALLE SOORTEN

Drukwerk

- VERLOVINGSKAARTJES
- HUWELIJSBRIEVEN
- GEBOORTEKAARTJES
- ROUWKAARTEN enz. enz.

Vraagt monsters en
PRIJSOPGAAF

n.v. Drukkerij »Laboremus« - Langebrug 107, Leiden

Telefoon 20950 - Giro 79376

Voor het inbinden van Uw boeken is bij ons het adres!!!

DE MENSCH VAN GODS GESLACHT

door Ouderling C. IVERSON

in een toespraak in den tabernakel te Salt Lake City, waarin hij antwoord geeft op de vraag: „Wat zijn wij?”

EENIGE MAANDEN geleden verscheen in een onzer meest gelezen tijdschriften een artikel, dat in hooge mate mijn belangstelling trok en die van vele anderen, die in de gelegenheid waren het te lezen.

Het was door een onzer bekendste filmsterren geschreven: Mary Pickford. Ongeveer anderhalf jaar geleden schreef zij een stuk onder de titel: „Waarom God niet beproefd?”

Dit artikel werd alom gelezen en geprezen. Een ander artikel, dat onlangs onder den titel: „Waarom sterven wij?” verscheen, had tot inleiding drie belangrijke vragen: „Wat zijn wij?” „Waarheen gaan wij?” en „Indien een geliefde van ons wordt weggenomen, is dat dan voor eeuwig?”

„Wat zijn wij?” is dus de eerste vraag. Eeuwen geleden stelde de psalmist David aan God dezelfde vraag. „Wie is de mensch, dat Gij hem gedenkt, of de zoon des menschen, dat Gij hem bezoekt? Gij hebt hem een weinig lager gemaakt dan de engelen en hebt hem met heerlijkheid en eer gekroond.”

Een kind van God. Hij kan niet anders zijn, want aldus is het.

Johannes, de geliefde discipel des Heeren, zegt in het derde hoofdstuk van zijn eersten brief: „Nu zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen, maar wij weten, dat als Hij zal geopenbaard zijn,

wij Hem zullen gelijk wezen, want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is.”

Paulus, de geleerde apostel, de Atheners om hun afgoderij berispende, zeide tot hen: „Want de stad doorgaande, en aanschouwende uwe heiligdommen, heb ik ook een altaar gevonden, op hetwelk een opschrift stond: *Den onbekenden God.* Deze dan, dien gij niet kennende dient, verkondig ik ulieden. Gelijk ook eenige van uwe poëten gezegd hebben: Want wij zijn ook Zijn geslacht. Wij dan, zijnde Gods geslacht, moeten niet meenen, dat de Godheid goud, of zilver of steen gelijk zij, welke door menschenkunst of bedenking gesneden zijn”.

Wij zijn kinderen van God. Onze verwantschap met onzen Vader in den Hemel en met Zijn Zoon, onzen oudsten broeder, den Verlosser der Wereld, werd in eenvoudige, doch duidelijke taal weergegeven, kort nadat Hij uit de dooden was opgestaan. De gebeurtenis, die zich in de grafombe van Jozef van Arimathea afspeelde, is de schoonste in de geschiedenis van het heelal geweest. Zij is door elk der Evangelieschrijvers: Mattheüs, Marcus, Lukas en Johannes opgeteekend, doch de beschrijving van Johannes is voor mij de meest poëtische en treffendste. Ik zal u eenige gedeelten daaruit voorlezen, want behalve de schoone gedachte, welke deel

uitmaakt van mijn onderwerp, bevat het nog meer diepe waarheden.

En op den eersten dag der week ging Maria Magdaléna vroeg, als het nog duister was, naar het graf; en zag den steen van het graf weggenomen.

Zij liep dan, en kwam tot Simon Petrus en tot den anderen discipel, welken Jezus liefhad, en zeide tot hen: Zij hebben den Heere weggenomen uit het graf, en wij weten niet, waar zij Hem gelegd hebben!

En Maria stond buiten bij het graf, weenende. Als zij dan weende, bukde zij in het graf.

En zag twee engelen in witte kleederen zitten, éénen aan het hoofd, en éénen aan de voeten, waar het lichaam van Jezus gelegen had;

En die zeiden tot haar: Vrouwe wat weent gij? Zij zeide tot hen: Omdat zij mijnen Heere weggenomen hebben, en ik weet niet, waar zij Hem gelegd hebben.

En als zij dit gezegd had, keerde zij zich achterwaarts, en zag Jezus staan, en zij wist niet, dat het Jezus was.

Jezus zeide tot haar: Vrouwe! wat weent gij? wien zoekt gij? Zij, meenende, dat het de hovenier was, zeide tot Hem: Heere! zoo gij Hem weggedragen hebt, zegt mij, waar gij Hem gelegd hebt, en ik zal Hem wegnemen.

Jezus zeide tot haar: Maria! Zij, zich omkeerende, zeide tot Hem: Rabbouni! hetwelk is gezegd, Meester.

Jezus zeide tot haar: Raak Mij niet aan, want Ik ben nog niet opgevaren tot Mijnen Vader; maar ga heen tot Mijne broeders, en zeg hun: Ik vare op tot Mijnen Vader en uwen Vader, en tot Mijnen God en uwen God.

Hij is onze Vader. Hij is onze Vader. Hij is de Vader van Jezus Christus, den Verlosser der wereld. Hij is de God van Jezus Christus, Hij is onze God. Dit is, in 't kort de opvatting van den Christen ten aanzien van zijn afkomst, welke zeer in tegenspraak is met die,

welke door den geleerde — in dien ik dengene zoo mag noemen, die zegt, dat wij den aap tot voorvader hebben, ja zelfs afstammen van den laagsten levensvorm, wordt verkondigd.

In een lezing voor het Britsche Philosophisch Genootschap verklaarde Professor Fleming, dat de evolutie-theorie over den oorsprong van den mensch, dat hij

»Raak Mij niet aan«

zou afstammen van de apen of eenige andere lagere diersoort door langzame veranderingen, welke millioenen jaren in beslag namen, een product van de verbeelding was. „Wij kunnen daarentegen vrij zeker aannemen,” zoo zeide Sir Ambrosio, „dat voor den oorsprong van den mensch moet worden gelet op het scheppend vermogen van een doelbewust

Schepper, van een opperste Intelligentie."

Begint langzaam aan te leeren.

Dr. Millikan zeide; „Moderne wetenschap van de ware soort... hierbij onderscheid makende tusschen de klassen, waarbij hij sommige moderne wetenschappen onder de „ware soort" rangschikt... begint langzaam aan te leeren met God rekening te houden en doet hiermede den godsdienst recht wedervaren."

In zijn werk: „Een geleerde belijdt zijn geloof", zegt hij:

„Een in 't oog loopend feit is, dat iedereen, die nadenkt, op een of andere wijze in God gelooft. Volgens mijn meening wordt het woord „atheïsme" over het algemeen vrij klakkeloos, onwetenschappelijk en onverstandig gebruikt, want voor mij is het bestaan van een werkelijken atheïst ondenkbaar. Laat mij daarom van nu af aan het woord „God" gebruiken om datgene te beschrijven, dat achter het mysterie van het leven staat en er zijn beteekenis aan geeft. Ik denk, dat u me dan wel niet zult misverstaan, wanneer ik zeg, dat ik nog nooit een denkend mensch heb ontmoet, die niet in God geloofde."

Onder den titel: „De wetenschap moest nederig zijn", zegt een bekend leeraar: „Het moge voor den rector magnificus van een universiteit een onbescheidenheid zijn om zoo iets te zeggen, maar het is in deze twintigste eeuw moeilijk professoren te vinden, die in den grond van hun hart niet zoo dogmatisch zijn als in de dertiende eeuw de theologen."

De wetenschap zal het winnen.

Ik twijfel er aan of de wetenschap zelfs den strijd zal winnen tegen bijgeloof, indien zij niet de gematigdheid in het oordeelen in praktijk brengt, welke zij zelf predikt. Wegens haar belangrijkheid zal ik hier in het kort een verklaring weergeven, eenmaal door den eminenten Franschen geleerde Charles Richet afgelegd:

„Het is vooral de studie van de geschiedenis der wetenschap, die ons volkomen gebrek aan wetenschappelijken geest in al zijn naaktheid doet uitkomen. De evolutie van de wetenschap is eigenlijk niet anders dan een uitgebreid weefsel van bijgeloovigheden en de wetenschappelijke dwalingen slaan niet zulk een pover figuur, zelfs niet in vergelijking met die, op godsdienstig terrein begaan. Wij moesten een geloof bezitten, even standvastig als dat van den kameeldrijver van Mekka om zeker te zijn, dat over een duizendtal jaren onze theorie over de ionen niet als een samenraapsel van kinderachtige nonsens zal worden beschouwd."

Wij staan versteld. We zouden versteld staan, indien wij al de zotte opvattingen zouden verzamelen, die de grootste geleerden er op nahielden en in alle ernst in hun colleges verkondigden. Indien wij, om er eenige te noemen, de werken van een Plinius, een Aristoteles, een Descartes of een Galilef opslaan, dat zijn dus de grootsten onder de grooten, staan wij versteld over hun onwetendheid en vooral over hun lichtgeloovigheid.

Indien de meester der mensche-lijke gedachte zoo verkeerd kan

redeneeren, wat hebben wij dan van de onwetende massa te verwachten? Ach, onze arme voorvaders! Laten wij hen niet bespotten, want over duizend jaar, of eerder misschien, zullen onze theorieën betreffende de scheikunde, natuurkunde, sterrekunde en de geneeskunde zoo hopeloos ouderwetsch zijn, dat niemand ze zelfs wil noemen dan alleen om er de spot mee te drijven.

Wat ook de geleerden in 1628 den menschen mogen hebben geleerd; zij geloofden er even vast in als de menschen van heden in datgene, wat de moderne geleerden vandaag verkondigen. Er zijn talloze theorieën, in denzelfden tijd ontstaan die alle voor zich het brevet van wetenschappelijkheid opeischen, doch niettemin ongerijmd zijn, terwijl er even zoovele theorieën bestaan, die wij

als louter ketterij bestempelen, ondanks de overstelpende bewijzen hunner geloofwaardigheid. Doch afgezien van de theorieën: hoevele feiten zijn er niet, die wij eenvoudig over het hoofd zien! Eens zal dit worden bewezen, maar indien wij thans van de waarheid zouden worden doordrongen, zouden wij stom van verbazing zijn.

Deze geest van onderzoek, deze intellectueele nederigheid wordt overal door de wetenschap gepropageerd, maar een bezoek aan collegezalen en laboratoria maakt ons spoedig duidelijk, dat er nog zeer vele leeraren zijn, die les geven in scheikunde en natuurkunde, alsof de theorieën daar over onveranderlijke wetten zijn, hun op de een of andere berg Sinai overhandigd.

(Wordt vervolgd).

* * *

HULP AAN ROTTERDAM

Dank aan alle leden en vrienden der Kerk.

Langs dezen weg wordt aan alle leden en vrienden der Kerk, die het hunne hebben bijgedragen tot leniging van den nood van hen, die door het oorlogsgeweld werden getroffen, oprechten dank gebracht. Groote liefde en offervaardigheid zijn betoond geworden en met waardeering gedenken wij allen, die door tijdsomstandigheden noch eigen leed zich lieten weerhouden hun medeleven daadwerkelijk te toonen.

Het Zendingsbestuur.

Indrukken van Joseph Smith

William Farrington Cahoon, die eenmaal te Salt Lake City woonde, ontmoette den Profeet voor den eersten maal in de winter van 1830.

Hij vertelt ons de volgende geschiedenis:

Als leeraar was het mijn plicht de gezinnen der Heiligen te bezoeken, Dat ging allemaal heel goed, totdat ik op een dag opdracht kreeg naar het huis van den Profeet te gaan. Daar ik nog heel jong was, zeventien jaar, zag ik er zeer tegen op om den Profeet en zijn gezin te bezoeken in mijn kwaliteit van leeraar. Ik schrikte werkelijk voor dien taak terug. Maar tenslotte ging ik toch naar zijn huis en klopte aan de deur.

De Profeet deed zelf open en ik stond bevend voor hem.

„Broeder Joseph, ik breng u een bezoek in mijn kwaliteit van leeraar, als u dat gelegen komt.”

„Kom binnen, broeder William, ik ben blij u te zien, ga zitten; ik zal mijn gezin even roepen.”

Zij kwamen weldra allen binnen en namen hun plaatsen in.

Toen zeide de Profeet: „Broeder William, ik geef mij en mijn gezin in uwe handen”, en ging daarna ook zitten.

„Welnu, broeder William, zeide hij, vraag maar alles, wat ge wilt.”

Toen verdween mijn vrees en ik beefde niet meer. Ik zeide: „Broeder Joseph tracht gij uw godsdienst te leven?”

Hij antwoordde: „Ja.”

„Onderwijst gij uw gezin in de beginselen van het Evangelie?”

Hij antwoordde: „Ja, dat tracht ik te doen.”

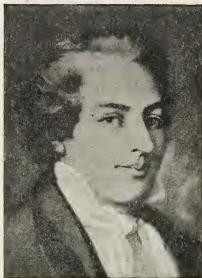
„Vraagt gij de zegen over het voedsel?”

Hij antwoordde: Ja.”

„Probeert gij in vrede en harmonie met de uwen te leven?”

Ook dit bevestigde hij.

Toen wendde ik mij tot zuster

Emma, zijn vrouw, en zeide „Zuster Emma, tracht gij uw godsdienst te leven? Leert gij uw kinderen hun ouders gehoorzaam te zijn? Leert gij hen bidden?”

Op al deze vragen antwoordde zij: „Ja, dat tracht ik te doen.”

Toen wendde ik mij weer tot den Profeet en zeide: „Ik ben klaar met mijn vragen als leeraar; en nu, indien u instructies voor mij hebt, zal ik ze gaarne in ontvangst nemen.”

Hij zeide: „God zegene u, broeder William, als gij nederig en getrouw zijt, zult gij alle moeilijkheden die gij in uw leeraarsambt ondervindt, overwinnen.”

Toen liet ik ten afscheid een zegen op hem en zijn gezin achter en vertrok.

1 AUGUSTUS 1940

VAN DE REDACTIE

BIJ DE VOORPAGINA

Het Verloren Schaap

EN AL DE tollenaars en de zondaars naderden tot Hem, om Hem te hooren. En de Farizeeën en Schriftgeleerden murmureerden, zeggende: Deze ontvangt de zondaars, en eet met hen. Lukas 15:1, 2.

Zij murmureerden, waren dus boos, verontwaardigd. Hun ergernis was zoo groot, dat zij die in Jezus' tegenwoordigheid moesten uiten.

Wat was de oorzaak van hun ergernis? Die is niet ver te zoeken. Zij is altijd aanwezig waar domme, bekrompen menschen bijeen zijn en iets aanschouwen wat zij niet begrijpen. Waarmede natuurlijk niet gezegd is, dat verontwaardiging en ergernis altijd in domheid en bekrompenheid hun oorsprong vinden.

Maar hier was het wel zoo. En Jezus, dit wetende, bracht hun, op de Hem eigen zachtmoedige wijze, de ongegrondheid van hun boosheid onder het oog, door middel van een gelijkenis.

Wanneer wij een gelijkenis van Jezus aandachtig lezen en er goed over nadenken, het doet er niet toe welke wij nemen, dan komen wij langzamerhand tot het besef van hun veelomvattendheid en veelzijdigheid. Dan doen wij de zielsverheugende ontdekking, dat er zoovele onvermoede en schoone kanten aan zijn en krijgen wij

eenig inzicht in de wonderlijke grootheid van het leeraarschap van den Meester. Zoo is het ook met de gelijkenis van het verloren schaap. De waanwijze en eigengereide Farizeeën konden het niet verkroppen, dat Jezus zich inliet met tollenaars en zondaars, menschen boven wie zich verheven achtten, en dat Hij zich om hen schijnbaar niet bekommerde. De Meester beantwoordde hun protest met de gelijkenis van het schaap, dat van de kudde was afgedwaald.

De vraag zou hier kunnen worden gesteld: „is dit wel van toepassing op deze tollenaars en zondaars? Zij toch behoorden niet tot Jezus volgelingen en hadden er ook niet toe behoord. Hoe kan er dan van verliezen sprake zijn?” Deze vraag vindt haar beantwoording in de besluiten, die eenmaal genomen werden, vóór de aarde gegrondvest was. Wij allen waren aanwezig, toen het voorstel van onzen oudsten Broeder werd aangenomen.

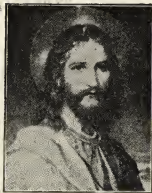
„Alle Gods kinderen juichten van vreugde” over dit besluit. En daar waren die tollenaars en zondaars ook bij. In dit licht beschouwd, zijn alle menschen op aarde, die het Evangelie van Christus niet hebben aangenomen, afgedwaalde schapen. Voorts zegt Jezus, sprekende over het vermiste dier: „En als hij het gevonden heeft, legt hij het op zijne schou-

deren, verblijd zijnde. En als hij het gevonden heeft

Zou de herder het ook hebben gevonden, als het dier hem steeds was ontvlucht? Zou de herder dan gelegenheid hebben gehad het vermoeide schaap op zijn schouders te leggen, waar het kon uitrusten en zich herstellen van de geleden ontberingen? Neen, dat zou hij niet hebben gekund, want het schaap zou ten slotte zóó ver van de kudde zijn afgedwaald, dat de herder genoodzaakt was terug te keeren, opdat ook niet de andere negen en negentig verloren zouden gaan. *De Verlosser der wereld kan dan alleen het verloren schaap in zijn beschermende armen nemen als het niet steeds weer voor Hem vlucht, als het naar hem toekomt, althans blijft staan, opdat de Herder het kan grijpen!*

De afbeelding op den omslag teekent een bijzondere situatie: Het verloren schaap kan niet meer vóór- of achteruit! Het moet zich wel gevangen geven. Ziehier een beeld van de wereld van heden en de naaste toekomst. Velen, door de smarten waarvan wij nu het begin beleven, tot andere gedachten gebracht en uitgeput van het loopen en jachten naar geluk of wat zij daarvoor

houden, terneer gedrukt onder de last der zonden tegenover hun God en hun medemenschen en tegenover zichzelf begaan, zullen eenmaal radeloos hun handen uitstrekken om hulp en verlossing

uit den nood en eindelijk gehoor geven aan de stem, die hen zoovele malen heeft geroepen en waarop zij even zoovele malen in hun onwijsheid geen acht hebben geslagen.

Aldus kwamen ook de tollenaars en de zondaars tot den Meester, maar de Farizeeën en wijze Schriftgeleerden kwamen niet, integendeel: zij ontvluchtten Zijn reddende hand. En degenen, die dit niet deden, bespotten zij en wierpen hen uit. En aldus is het tot op dezen dag. Niettemin zijn er nog velen, die zich verwonderen, dat er oorlog is.

* * *

Gezamenlijke opzegging voor de maand Aug.

AVONDMAALSVERS

Mosiah 2:17: „Wanneer gij in den dienst van uw naasten zijt, zijt gij enkel in den dienst van God.”

Schenkt ons Uwen zegen, Heer,

Dat dit Avondmaal ons leer'

't Zinnebeeld van vleesch en bloed,

Van Uw liefde wondergoed.

De maed der overtuiging

Toen naderde Elia tot het gansche volk, en zeide: Hoe lang hinkt gij op twee gedachten? Zoo de Heere God is, volgt Hem na, en zoo het Baäl is, volgt hem na! I Koningen 18:21.

Een van de grootste verkeerdheden van den tegenwoordigen tijd onder ons, en waarvan wij als Heiligen der Laatste Dagen ons moeten bekeeren, is de geneigdheid om het met booze invloeden op een accoordje te gooien. Wij hebben heel wat „water en melk-Mormonen”, of om het anders te zeggen: het Christen zijn is bij velen onzer maar een vernisje. Hoe diep is uw overtuiging? Uw godsdienst eischt heldhaftig dienstbetoon en geen halfslachtige belangstelling. Hij stelt u deze vragen: Zijt ge gewillig God en uw medemenschen te dienen? Durft gij openlijk voor de geïnspireerde leerstellingen uwer Kerk uit te komen, op gevaar af bespot te worden? Hebt ge den moed den weg te volgen, dien gij voor den juisten houdt, terwijl uw omgeving u wil dwingen een anderen weg te gaan? Zijt ge in staat uw fysieke begeerten te beheerschen?

Zij, die deze vragen niet bevestigend kunnen beantwoorden,

zijn armzalige Christenen.

De Meester zeide: „Wie zijn kruis niet opneemt en Mij navolgt, is Mijns niet waardig.”

Er zijn er, die de theoriën der menschen tegen de leerstellingen der Kerk afwegen, alsof het hier slechts verschil van meeningen betrof. Deze menschen beseffen niet, dat deze Kerk niet de meeningen van personen verkondigt, doch het geopenbaarde woord van den eeuwigen Schepper van hemel en aarde. Met zulke waarheden valt niet te schipperen.

Zij, die in het Evangelie van Christus getraind zijn, kunnen onmogelijk geluk en voldoening vinden in het sluiten van een compromis met het kwade, doch ondervinden onzegbare vreugde, indien zij moedig voor waarheid en recht in de bres springen.

„Wat beproevingen aangaat: gezegend zijn de man en de vrouw, die den geest van onzen godsdienst genieten, zij hebben geen beproevingen; maar de man of vrouw, die tracht te leven overeenkomstig het Evangelie van Gods Zoon en tegelijkertijd de wereld naar de oogen ziet, lijdt beproevingen en smarten, scherp en voortdurend.”

Brigham Young.

• • •

Diploma's hebben waarde als blijk van zekere kennis of bekwaamheid, doch oneindig meer waarde voor de maatschappij hebben een helder oordeel, een liefhebbend hart en een vast karakter.

Een legende onder de Toltec-Indianen.

De Zondvloed en de toren van Babel.

In de geschiedenis der Toltec-Indianen komt een legende voor, die verhaalt, dat de „eerste wereld”, zooals zij het noemen 1716 jaren duurde; dat de inwoners er van door verschrikkelijke regens en door bliksem uit den hemel werden vernietigd en dat het geheele land, geen stukje uitgezonden, en zelfs de hoogste bergen onder water verdwenen. Hier worden dan eenige andere verhalen aan toegevoegd, hoe de menschen zich voort plantten door de weinigen, die den zondvloed hadden overleefd en aan de vernietiging waren ontkomen in een „toptlipetlocali”, dat zooveel beteekent als een gesloten kast, en hoe, nadat zij zich hadden vernienigvuldigd, een zeer hoogen toren bouwden, ten einde een

schuilplaats te hebben voor het geval de tweede wereld zou worden verwoest. Toen werd hun spraak verward en omdat zij elkander niet langer konden verstaan, gingen zij uiteen naar verschillende deelen der aarde.

De Toltecs, bestaande uit zeven vrienden met hun vrouwen en allen dezelfde taal sprekend, kwamen naar dit land, nadat zij eerst groote landen en zeeën waren overgetrokken, in holen hadden geleefd en groote ontberingen hadden doorstaan. Zij zwierven 104 jaar lang door verschillende deelen van de wereld alvorens zij op de plaats hunner bestemming aankwamen, 520 jaar na den zondvloed.

Uit „Deseret News.”

* * *

Voor kinderen.

Hansje, zie je daar die sterren?

Duizend lichtjes groot en klein.

Zie je wel hoe ze van verre

Twink'len in de maneschijs?

Zie ze eens schitt'ren in 't duister,

Spreidend hun lichtglans in donkere nacht.

Brengend hun lichtjes in glorie en luister

Aan 'n aard die, ook op jouw lichtje wacht.

T. K.

Districts-Conferenties.

Tot onze groote teleurstelling kon door den oorlogstoestand de Zendings-Conferentie geen doorgang vinden. De vele voorbereidingen en werkzaamheden daaraan verbonden, konden, jammer genoeg, niet worden uitgevoerd.

Wij kondigen u thans de Districts-Conferentie aan, en wel op onderstaande data:

Te GRONINGEN op Zondag 1 September a.s. voor:
Groningen, Leeuwarden en Harlingen.

Te DEN HAAG op Zondag 8 September a.s. in de zaal
Loosduinschekade 11, voor: Den Haag, Rotterdam,
Delft en Leiden.

Te UTRECHT op Zondag 15 September voor: Utrecht,
Arnhem en Apeldoorn.

Te OVERMAAS op Zondag 22 September voor Overmaas,
Dordrecht, Gouda en Schiedam.

Te AMSTERDAM op Zondag 29 September voor Amsterdam,
Haarlem en Den Helder.

Op deze Conferentie zullen twee vergaderingen gehouden worden, n.l. v.m. 10.30 en n.m. 5 uur.

Namiddag 3 uur vergadering voor gemeentebesturen
en ambtenaren(essen.)

ZANG - MUZIEK - TOESPRAKEN.

KOMT NAAR DEZE CONFERENTIE-VERGADERINGEN.

Het Zendingsbestuur.

Het profetisch en historisch verband tusschen Napoleon III ¹⁾ en „Mormonisme“

IN HET Boek van Mormon staat een profetie, die zegt dat Amerika een land van belofte is, een land aan vrije instellingen gewijd; „en er zullen geen Koningen op het land zijn, die uit de Heidenen zullen opstaan, en Ik wil dit land versterken tegen alle andere natiën en hij die tegen Zion strijdt (het land Amerika) ²⁾ zal omkomen, zegt God; want hij die een koning verwekt tegen mij, zal omkomen, want ik, de Heer, zal hun Koning zijn. (Boek van Mormon, II Nephi X: 10-14).

De poging van Napoleon III om in Mexico een monarchie te stichten (1862-1867) is een geschiedkundig feit. Denkende, dat de oorlog tusschen de Staten ³⁾ tot een verdwijnen van de Amerikaansche Statenbond zou leiden, achtte hij de gelegenheid gunstig een Latijnsch Keizerrijk te stichten, dat een tegenwicht zou vormen tegen de Amerikaansche republieken en het Westen. Hij bracht den aartshertog Maximiliaan, den broeder van den Keizer Frans Joseph van Oostenrijk, er toe den kroon van het veronderstelde nieuwe keizerrijk te aanvaarden, hem tevens een leger van 25000 Fransche soldaten belovend om zijn bestuur te helpen handhaven. Het voorstel werd aangenomen en Maximiliaan werd tot Keizer van Mexico geproclameerd. Dit geschiedde, terwijl de Vereenigde Staten in den Burgeroorlog waren gewikkeld. Het gouvernement kon tegen deze brutale schending van de Monroe-leer ⁴⁾ toen niet anders protesteeren dan door te weigeren

een ander bewind te erkennen buiten dat van den afgezetten president van Mexico, Juarez.

Zoodra de burgeroorlog evenwel ten einde was, werd de Keizer der Franschen aangemaand zijn soldaten uit Mexico terug te roepen. Deze achtte het geraden hieraan gevolg te geven, ofschoon hij hierdoor Maximiliaan in een uiterst gevaarlijke positie bracht. Zijn gemalin Charlotte ging in Europa van hof tot hof om bijstand voor haar gemaal, doch tevergeefs. Tijdens de vruchteloze pogingen haar echtgenoot te redden werd zij krankzinnig en bleef dit meer dan 60 jaar lang. Zij stierf te Brussel den 19den Januari 1924, na al dien tijd in den waan te hebben geleefd, dat zij Keizerin was.

Maximiliaan, door den Franschen Keizer verlaten, werd nu een gemakkelijke prooi voor Juarez, den afgezetten president der Mexicaansche republiek. Deze doet Maximiliaan gevangen nemen en 19den Juni 1867 fusilleeren.

„Het Fransche Keizerrijk“, zegt Edwin R. Grosvener, professor in de moderne geschiedenis van de Amhorst Universiteit, „is de schok van dit Mexicaansche avontuur nooit te boven gekomen.“

Napoleon III geraakte in 1870 in oorlog met Duitschland, waarin hij en Frankrijk de verpletterendste nederlaag leed welke ooit door een modernen staat en zijn regeerder is ondergaan.

Het Fransche volk zette zijn Keizer af en deze overleed twee

jaar later in ballingschap te Chislehurst in Engeland. Ook de Keizerin Eugenie werd gedwongen te vluchten en vond in Engeland een onderdak. Den 1sten Juni 1879 vond de Fransche troonopvolger, de eenige zoon van Louis Napoleon, in Zuid-Afrika den dood in een gevecht met de Zoeloes. Aldus kwam Maximiliaan, de zogenaaamde Keizer van Mexico, aan zijn einde, aldus kwam, na bitter lijden, zijn trouwe doch ongelukkige gemalin Charlotte om; aldus werd Louis Napoleon, Keizer der Franschen, van den machtigsten troon van Europa verdreven en

ging hij ten gronde, zoo ook de Kroonprins, zijn eenige zoon.

De opzet, een Keizerrijk in Mexico te stichten, was volkomen mislukt en zij die daaraan hadden deelgenomen, werden door rampen getroffen; de familie van Napoleon III is van de aarde weggevaagd. Het land Amerika is, van den tijd af dat het door de blanken werd ontdekt, aan vrije instellingen gewijd — aan de vrijheid van hen, die het zullen bewonen, gelijk het Boek van Mormon zegt: „En hij, die een Koning tegen mij verwekt, zal omkomen,” zegt de Heer.

¹⁾ Napoleon III, Keizer der Franschen, regeerde van 1852—1870. Hij was de derde zoon van Lodewijk Napoleon, Koning van Holland en Hortense de Beauharnai. Napoleon III werd den 20ste April 1808 te Parijs geboren en overleed te Chislehurst, bij Londen, den 9den Januari 1873.

²⁾ Boek van Mormon, II Nephi 10. Ether hoofdst. 2.

³⁾ Oorlog tusschen de Staten. Amerikaansche Burgeroorlog, die van 1861—1865 tusschen de Zuidelijke en Noordelijke Staten woedde en de slavernij der negers tot oorzaak had, gelijk Joseph Smith in 1843 voor--spelde. (Zie L. en V. 130:12—13).

⁴⁾ Monroe-leer, een politiek beginsel, geformuleerd in de boodschap van den President der Vereenigde Staten Monroe aan het Congres (2 Dec. 1823) en waarin o.a. was opgenomen, dat „de Amerikaansche vastelanden door de vrije en onafhankelijke positie, die zij hebben verworven en zullen handhaven, voortaan niet mogen worden beschouwd als gebieden voor toekomstige kolonisatie van eenige Europeesche mogendheid.”

* * *

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Huwelijksinzegening.

Op 25 Juli 1940 werd te Utrecht door Oud. J. Schipaanboord het huwelijk ingezegend van Johanna Paulina v. d. Hazel en Harm Frederik v. d. Veur.

Wij wenschen dit paar Gods keur--zegeningen op huu verderen levens--weg.

Aangesteld.

Op 14 Juli j.l. werd Oud. G. T. Riebeek als 1e raadgever in de gemeente Gouda aangesteld.

In het hoofdbestuur van de Gen. Vereeniging is aangesteld de Zusters van Leer en Riet, resp. als assistente--archivaris en eerste raadgeefster.

Ingezegend.

Te Overmaas werd den 7en Juli 1940 door Oud. J. J. v. d. Vaart ingezegend Johannes Jacob Jelderda, zoon van Boudewijn Jelderda en Petronella Romijn.

Te Amsterdam werd den 7en Juli 1940 door Oud. W. N. Smits ingezegend Marinus Albertus, zoon van Johannes Overdiek en Bregtje van Beveren.

En op 24 Juli 1940 werd door Oud. E. Ylst ingezegend Jan Strietman, zoon van Jan Strietman en Neeltje Heitman.

De kleine Johannes

door Frederik van Eeden

Vervolg.

DE GROENE kleur der duinen week, vaal zag het helm en vreemde, bleekblauwe planten groeiden er tusschen. Nog een hooge heuvelreeks, een lang gestrekte, smalle zandstrook en dan de wijde, ontzaglijke zee. —

Blauw was het groote vlak, tot aan de kimme, maar onder de zon straalde een smalle strook in verblindend roode schittering.

Een lange, donzig witte schuimrand omzoomde het zeevlak, zooals hermelyn het blauw fluweel omzoomt.

En aan de kimme scheidde lucht en water een fijne, wonderbare lijn. Een wonder scheen zij: recht en toch gebogen, scherp en toch onbestemd, zichtbaar en toch onnaspeurlijk. Zij was als de toon eener harp, die lang en droomend naklinkt, die schijnt weg te sterven en toch blijft.

Toen zette de kleine Johannes zich op den duinrand en staarde — staarde in lang, roerloos zwijgen — totdat het hem was, alsof hij ging sterven, alsof de groote, gouden deuren van het heeal zich statig ontsloten en zijne kleine ziel het eerste licht der oneindigheid tegenweefde.

En totdat de tranen, die in zijn wijd geopende oogen welden, de schoone zon omfloersten en de pracht van hemel en aarde deden wegdeinzen in een duistere, trillende schemering . . .

„Zoo moet gij bidden!” zeide toen Windekind. —

Hebt gij wel eens op een fraaien herfstdag door het bosch

gedwaald? Als de zon zoo stil en helder op het rijkgetinte loover schijnt, als de takken kraken en de dorre bladeren ruischen onder uw voet?

Dan schijnt het woud zoo moede, — het kan nog slechts peinzen en leeft in oude herinneringen. Een blauwe nevel omringt het, als een droom, met geheimzinnige pracht, en de glinsterende herfststraden zweven door de lucht in trage golving, als schoone doellooze mijmeringen.

Doch uit den vochtigen grond, tusschen mos en dorre bladeren, verrijzen dan plotseling en raadselachtig de wonderlijke gestalten der paddestoelen. Sommige dik, wanstaltig en vleezig, andere slank en rijzig, met geringden steel en schitterend gekleurden hoed. Dat zijn zonderlinge droombeelden van het woud.

Dan ziet men ook op vermolmde boomstronken talloze kleine, witte stompjes, met zwarte topjes, alsof zij verbrand waren. Sommige wijze menschen houden ze voor een soort zwammen. Doch Johannes leerde beter:

Het zijn kaarsjes. Zij branden in stille herfstnachten, — dan zitten er de kaboutermpjes bij en lezen in kleine boekjes.

Dat leerde hem Windekind op zulk een stillen herfstdag, en Johannes ademde droomstemming in met den doffen geur, die uit den boschgrond opsteeg.

Hoe komen de bladeren van den eschdoorn zoo zwart-gevekt?

„Ja, dat doen de kabouters ook,” zei Windekind. „Als zij

des nachts geschreven hebben, gooien zij des morgens de rest van hun inktpotjes over die bladeren. Zij houden niet van dien boom. Van esschenhout maakt men kruisjes en stelen voor kerkezakjes.”

Johannes werd nieuwsgierig naar die kleine, vlijtige kabouters, en hij liet Windekind beloven, hem bij één van hen te brengen.

Lang was hij reeds bij Windekind geweest, en hij was zoo gelukkig in zijn nieuw leven, dat hij nog weinig berouw gevoelde over zijn belofte, al het achtergelatene te vergeten. Er waren geen tijden van angst of eenzaamheid, waarin altijd het berouw komt. Windekind verliet hem nooit, en bij hem was elke plek een te huis. Rustig sliep hij in het wiegelend nest van een karkiet, dat tusschen de groene riethalmen hing, al brulde de roerdomp en krasten de kraaien nog zoo onheilspellend. Geen angst voelde hij bij kletterenden regen of suizenden storm, — dan school hij in holle boomen, of konijnenholen en kroop dicht onder Windekind's manteltje en luisterde naar zijn stem, die sprookjes verhaalde.

En nu zou hij de kabouters zien.

't Was een goede dag daarvoor. Zoo stil! zoo stil! Johannes meende reeds hun fijne stemmetjes en het geschuifel hunner voetjes te hooren, doch het was nog middag. De vogelen waren bijna allen weg, alleen de lijsters smulden aan de helroode bessen. Eén zat gevangen in een strik. Met uitgespreide vleugels hing zij daar en spartelde, tot het scherp omknelde pootje bijna vaneen scheurde. Spoedig bevrijdde haar Johannes, en onder

blij getink vloog zij ijlings weg.

De paddestoelen hadden het druk onder elkaar.

„Zie mij eens!” zeide een dikke duivels-zwam. „Hebt ge ooit zoo iets gezien? Zie hoe dik en wit mijn steel is en hoe mijn hoed glimt. Ik ben de grootste van allen. En dat in één nacht!”

„Ba!” zeide de roode vliegenzwam, „gij zijt zeer lomp. Zoo bruin en grof. Ik wiegel op mijn slanken steel als een riethalm. Ik ben prachtig rood als de lijsterbessen en sierlijk gespikkeld. Ik ben schooner dan allen.”

„Stil!” zeide Johannes, die hen wel kende van vroeger dagen: „gij zijt beiden giftig.”

„Dat is een deugd,” zei de vliegenzwam.

„Zijt gij een mensch bij geval?” bromde de dikke schamper. „Dan mag ik lijden, dat gij mij opeet.”

Dat deed Johannes echter niet. Hij nam dorre takjes en stak die in den vleezigen hoed. Dat stond gek en alle andere lachten. Ook een troepje dunne paddestoelen met bruine kopjes, die gezamenlijk in een paar uur waren opgeschoten en elkaar verdrongen om in de wereld te kijken. De duivelszwam werd blauw van kwaadheid. Daar kwam zijn giftige aard mee aan den dag.

Aardsterren hieven haar ronde, opgeblazen hoofdjes op vierpuntige voetstukjes. Van tijd tot tijd vloog een bruin wolkje uiterst fijn poeder uit de opening van het ronde hoofdje. Waar dat poeder neerviel in vochtigen bodem, zouden zich draden door de zwarte aarde vlechten en het volgende jaar honderde nieuwe aardsterren opschieten.

(Wordt vervolgd).